Woensdag 26 Januari 1944 DAGBLAD 61ste Jaargang, No. 4115

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve 's Zondags)
Abonnementsprijs voor het Staatsdeel
ƒ 2.00 per maand [Aruba ƒ 2.50] bij vooruitbetaling
Afzonderlijke nummers ƒ 0.10

Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur van de Redactie 16—18 uur.
Redactie Tel. 1858.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij, tel. 1550.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad.

Kantoor voor Redactie en Administratie Gebiedsdeel Aruba:
J. E. CROES, Postbus 14, Nassaustraat, Oranjestad, Telef. 38
Kantoor voor Administratie Gebiedsdeel Bonaire:
M. L. BOOI. Bredestraat, Kralendijk.

Argentinië verbreekt betrekkingen met de as.

AMERIKA VEREEND TEGEN DE AS.

President Ramirez van Argentinië heeft een besluit getekend waardoor de betrekkingen met Duitsland en Japan worden verbroken. De reden welke hiervoor wordt opgegeven, is dat een ontzaggelijke verspiedersorganisatie is ontdekt waarbij personen van de hoogste klasse in Argentinië betrokken zijn.

Bij de bekendmaking, dat de betrekkingen met de as verbroken zijn, werd tevens medegedeeld, dat in de afgelopen nacht vele arrestaties zijn gedaan. Heden zal aan de Duitse en Japanse Ambassadeurs hun paspoort worden overhandigd. President Ramirez zal om 11.30 uur spreken om kond te doen van de beslissing der regering. Door deze stap van Argentinië hebben thans alle landen van Amerika oorlog verklaard aan de as of de betrekkingen ermede verbroken. De beslissing werd getroffen na een reeks conferenties over de buitenlandse politiek welke tot laat in de nacht voortduurden (Buenos Aires, (AP) 26.1).

VOOR DE LENIGING VAN DE NOOD.

Het Noordamerikaanse Huis van Afgevaardigden heeft een wet goedgekeurd om een bedrag van 1.350.000.000 dollar te besteden aan het verlenen van steun aan de volken die door de oorlog geteisterd zijn. De wet is nu naar de Senaat (Washington, (AP) 25.1).

CANADA BEREIDT ZICH VOOR OP DE INVASIE.

Ter zee, te land en in de lucht bereidt Canada zich voor om een doeltreffende rol te spelen in de komende invasie van West-Europa. De Minister van Marine Angus Macdonald heeft dezer dagen de benoeming bekend gemaakt van Vice-Admiraal Nelles, reeds 10 jaar lang Hoofd van de Vlootstaf, tot Oudste Vlagofficier overzee. Als zodanig zal Vice Admiraal Nelles het algemene toezicht hebben op de zaken der Koninklijke Canadese Marine overzee. De desbetreffende benoemingen voor Leger en Luchtmacht werden reeds eerder gedaan.

De Minister van Marine Macdonald verklaarde, dat vele Canadezen in alle takken van dienst aan de invasie zullen deelnemen.

Voorts deelde hij mede, dat de Canadese Marine meer dan 40 procent van het convooiwerk in de Noordatlantische Oceaan zal blijven verrichten. Voor dit convooiwerk zal men verschillende vlooteenheden van Groot Britannië overnemen, o.a. twee geleide-vliegdekschepen.

DE CANADESE VLOOTMACHT.

Het personeel in de Canadese Marine, inbegrepen ongeveer 4.500 Wrens (vrouwen), bedraagt thans ongeveer 80.000 personen. Canada heeft 250 gevechtsschepen, behalve nog ongeveer 400 hulpvaartuigen voor patrouille- en havendiensten.

MEDINA IN NEW YORK.

President Isaias Medina Angarita van Venezuela arriveerde in New York. 's Namiddags werd hij in het Stadhuis verwelkomd door Burgemeester Firello H. LaGuardia. Na in de ontvangstkamer van den Burgemeester te zijn gekomen werd de President begroet door talloze vooraanstaande militaire en burgerlijke leiders.

Medina en LaGuardia hielden elk een korte toespraak waarbij de Venezolaans-Noordamerikaanse samenwerking en vriendschap werden geprezen. De Heer Eleazar Morrison, Consul Generaal van Venezuela in New York, was erbij aanwezig (New York, (AP) 25.1).

PERSCONFERENTIE VAN MEDINA.

Op een persconferentie in het Waldorf Astoria Hotel te New York verklaarde de Venezolaanse President Isaias Medina Angarita: „Venezuela zal blijven bijdragen aan de Pan-Amerikaanse eenheid. Het wenst versterkte geestelijke banden met de landen die hun politieke onafhankelijkheid aan Bolivar te danken hebben. Wat betreft de economische eenheid verlangt Venezuela een oprechte en ware verstandhouding tussen de nabuurlanden". Dit zeide hij in antwoord op vragen die hem gesteld werden. In antwoord op andere vragen zeide Medina dat de grootste werkzaamheden in Venezuela op de olie-ontginning na zullen bestaan uit een groot program voor het bouwen en aanleggen van nieuwe werken. Ook zeide hij, dat Venezuela plannen maakt voor de „ontwikkeling van cement- en ijzer-industrieën alsook de ontginning der diamantenvelden.

Met betrekking tot de olieproductie zeide Medina: „De vestiging van olieraffinaderijen in Venezuela na de oorlog is het eerlijke en natuurlijke doel van het Venezolaanse volk. Het is niet meer dan natuurlijk, dat raffinaderijen zullen worden gevestigd op Venezolaans grondgebied omdat de staathuishoudkunde van het land daaruit profijt zal trekken" (New York, (AP) 25.1).

RUSSISCH COMMUNIQUÉ.

„Op 25 Januari vervolgden onze troepen hun offensief ten Zuid-Westen en Zuiden van Pusjkin. Zij veroverden 15 bewoonde plaatsen en de spoorwegstations Antrokhino en Vladimirskaya Frezerny. Onze troepen naderden de stad Gatsjina (Krasnogvardeisk) en vechten thans in de buitenwijken ervan.

Ten Westen en Zuid-Westen van Kirisji overkomen onze troepen het vijandelijk verzet en zijn systeem van verdedigingswerken langs de boswegen en veroverden zij verschillende plaatsen. Op sommige plaatsen hebben zij de spoorlijn Tsjudovo-Tosno bereikt.

Ten Noord-Westen, Westen en Zuid-Westen van Novgorod kwamen onze troepen al vechtende vooruit. Zij veroverden 9 bewoonde plaatsen en het spoorwegstation Torfo Posilochnaya.

Ten Westen van Vinnitsa en ten Noord-Westen van Khretsjinovka hebben onze troepen met succes de aanvallen van grote strijdkrachten vijandelijk voetvolk en tanks afgeslagen en hevige verliezen toegebracht in manschappen en materiaal.

In andere sectoren van het front heersten verkenningsactiviteiten en werd artillerie- en mortiervuur gewisseld. Op sommige punten werden gevechten van plaatselijk belang geleverd. Op 24 Januari hebben onze troepen aan alle fronten 80 Duitse tanks ontwricht of vernield. 71 Vijandelijke vliegtuigen werden neergehaald in luchtgevechten en door het afweervuur" (Moskou, (AP) 25.1).

DE MASSA-MOORD IN RUSLAND.

De radio van Moskou maakte bekend, dat een speciale Sovjet-commissie 11.000 lijken in Poolse uniformen heeft begraven gevonden in het woud van Katyn op 16 kilometer van Smolensk. De radio zeide, dat het „Poolse krijgsgevangenen zijn die door de Duitse indringers werden doodgeschoten".

De speciale commissie ving met haar onderzoek aan op 26 September 1943 toen Luitenant Generaal Nikolai N. Burdenko van het Volkscommissariaat voor Gezondheid en andere deskundigen te Smolensk arriveerden. De deskundigen deden een grondig onderzoek der lijken en documenten en vonden feitelijke gegevens op de lijken en in de graven. Al deze gegevens hebben de juiste tijd en omstandigheden vastgesteld van de moord die door de Duitse indringers gepleegd werd.

Moskou had eerst op 17 Januari bekend gemaakt, dat een commissie de „massamoord" in het woud van Katyn bestudeerde en beloofde spoedig het resultaat te zullen bekendmaken na te hebben opgemerkt, dat de Sovjet-regering niet kon onderhandelen met de Poolse regering in Londen omdat de Polen het Internationale Rode Kruis verzocht hadden een onderzoek te doen naar de Duitse beschuldiging, dat de moord door de Russen was gepleegd (Londen, (AP) 26.1).

MACARTHUR GEDECOREERD.

Murlin Spencer seint uit het vooruitgeschoven Geallieerde Hoofdkwartier op Nieuw Guinea: President Roosevelt heeft Generaal Douglas MacArthur begiftigd met de Medaille voor Onderscheiden Dienst voor zijn successen op Nieuw Guinea en Nieuw Britannië op de 64e jaardag van den Geallieerden Opperbevelhebber in het Zuidwestelijk deel van de Stille Oceaan. De President zeide in zijn citatie, dat MacArthur „zijn strijdkrachten gunstig heeft opgesteld voor de voortzetting der offensieve verrichtingen" in de strijd om de Japanners van de eilandenbases in deze sector te verdrijven. De medaille werd namens den President uitgereikt door Generaal-Majoor Richard J. Marshall, waarnemend Stafhoofd, bij terugkeer van MacArthur van een inspectie der Noordamerikaanse troepen in het Noorden van Australië (Nieuw Guinea, (AP) 26.1).

Het nieuws van vandaag.

Het is gebeurd. Argentinië heeft de betrekkingen met Duitsland en Japan verbroken. Amerika is nu vereend tegen de as en op Curaçao mogen wij zeker wat geruster ademhalen.

Het grote nieuws werd hedenmorgen om 10 uur in Buenos Aires bekend gemaakt nadat de kopstukken der regering en het leger de gehele nacht geconfereerd hadden, terwijl de politie er op uit was om talrijke verspieders te vatten. Want gelijk President Pedro Ramirez bekend maakte is een ontzaggelijke spionnenorganisatie in Argentinië ontdekt. Een en ander is het gevolg van de arrestatie op Trinidad van den Argentijnsen Consul Osmar Helmuth. Den Duitsen en Japansen Ambassadeurs zal heden hun paspoort worden overhandigd zodat hiermede de laatste officiële Duitse en Japanse vertegenwoordigers van het Westelijk Halfrond zullen verdwijnen. Hoe de verdere houding van Argentinië nu zal worden is de vraag. In ieder geval is de regering niet veranderd, hoewel niet onmogelijk is dat dit alsnog zal geschieden.

Dit was dan het eerste belangrijke nieuws van vandaag van het diplomatieke front. Het tweede is de bekendmaking door Eden in het Britse Lagerhuis, dat men de territoriale veranderingen, welke vóór Augustus 1939 in Polen plaats vonden, niet zal erkennen. Engeland heeft hiermede zijn vroeger standpunt bevestigd en tevens laten blijken, dat men zich niet door de Russische eisen zal laten overbluffen. Een Sovjet-commissie heeft intussen rapport uitgebracht over de massamoord op Poolse krijgsgevangenen in het woud van Katyn. Het resultaat van het onderzoek: de bewijzen zijn gevonden, dat deze wandaad gepleegd werd door de Duitse indringers met gegevens van de juiste tijd en omstandigheden.

Het communiqué uit Moskou over de strijd deelt mede, dat Generaal Leonid A. Govorovs troepen zijn doorgedrongen in de strategisch gelegen spoorwegstad Krasnogvardeisk. De mogelijkheid voor de 250.000 nazies om te ontsnappen is nu nog kleiner geworden.

In Italië breiden de Geallieerden hun strandhoofd ten Zuiden van Rome uit tegen een groeiend vijandelijk verzet. Door het communiqué van Algiers worden geen biezonderheden verstrekt over de vordering, doch de radio van Cairo zeide heden, dat Rome nog maar 30 kilometer ver is. Aan het front van Cassino wordt fel gevochten. Er zijn tekenen, dat de Duitsers voorbereidingen tot de aftocht treffen.

PATER M. LUYCKX O.P. †.

Gistermiddag werd op Curaçao het bericht ontvangen, dat Pater Martinus Luyckx O.P., oud-Vicarius der Paters Dominicanen in Curaçao en rector van het San Pedro Hospitaal op Aruba, overleden is.

Pater Luyckx werd verpleegd in het St. Mary Hospital te Rochester, Minesota in de Verenigde Staten van Noord-Amerika door Zusters Franciscanessen.

Nadere gegevens zullen later volgen. Hij ruste in vrede.

NIEUWE LUCHTAANVAL OP RABAUL.

In voortzetting van hun verpletterende aanval op de vijandelijke installaties te Rabaul op het eiland Nieuw Britannië hebben Geallieerde vliegers een totaal van 64 Japanse vliegtuigen vernield in aanvallen op de belangrijke voorraadhaven gedurende de laatste 2 dagen. Bij de laatste aanval werden 46 vijandelijke vliegtuigen neergeschoten. Bovendien werden 17 kanonstellingen bestookt en in de olie-opslagplaatsen werden grote branden veroorzaakt. 8 Japanse vliegtuigen werden op de grond vernield bij de aanval. Gisteren maakte Generaal MacArhur bekend, dat de Geallieerde vliegers 18 vijandelijke vliegtuigen boven Rabaul hadden neergeschoten. Hiermede werd het totaal voor de laatste twee dagen gebracht op 64. Andere Geallieerde gevechtsvliegtuigen en bommenwerpers hebben in een aanval op de Admiraliteits eilanden ten Noord-Westen van Nieuw Britannië 3 vrachtschepen in brand gezet en 2 andere vijandelijke vaartuigen beschadigd. De Japanse vliegvelden op deze eilanden werden gebombardeerd en naar vermeld werd zware schade aangericht door de Geallieerde aanval.

AANVAL OP JAPANSE DOELEN.

Het Hoofdkwartier van Generaal Joseph Stillwell in China maakte bekend, dat Noordamerikaanse Mitchells, waarvan sommige door Chinezen werden bestuurd, Zondag het Kaitakvliegveld te Hongkong hebben aangevallen. Men leed geen verliezen. Andere Mitchell-toestellen bemand door Noordamerikanen en Chinezen vielen een vijandelijk convooi aan voor de Zuidkust van China. Een vrachtschip van 5600 ton werd waarschijnlijk in de grond geboord (Tsjungking, (AP) 25.1)

AANVAL OP WOTJE.

Als volgt luidt een bekendmaking van de Noordamerikaanse Marine:

„Zware bommenwerpers van de 7e leger-luchtmacht hebben de atol van Wotje in de Marshall-eilanden bij de schemering op 23 Januari aangevallen. Ongeveer 50 ton aan bommen werd geworpen. Er werd geen weerstand ondervonden van gevechtsvliegtuigen en al onze vliegtuigen keerden terug zonder schade geleden te hebben" (Washington, (AP) 25.1).

GEEN PERSCONFERENTIE VAN HULL.

Voor de tweede achtereenvolgende dag heeft de Noordamerikaanse Staatssecretaris Cordell Hull zijn persconferentie afgelast. Er werd geen reden opgegeven door het Departement (Washington, (AP) 25.1).

NIEUWE POST VOOR CONINGHAM.

Het Britse Ministerie van Luchtvaart maakte bekend, dat Sir Arthur Coningham is benoemd tot Bevelhebber van de 2e tactische luchtmacht in Groot Britannië en reeds zijn nieuwe post heeft aanvaard. Vroeger had Coningham het bevel over de 1e tactische luchtmacht in het Middellandse Zeegebied (Londen, (AP) 25.1).

GEEN VERRASSING.

Een Britse zegsman gaf te kennen, dat hij niet verrast zou zijn, indien Argentinië de betrekkingen met de as verbrake. Een zegsman van de Argentijnse Ambassade in Londen zeide, dat Ambassadeur Miguel Angel Carcano geen inlichtingen over een dergelijke bedoeling van zijn regering ontvangen heeft (Londen, (AP) 25.1).

Groot Britannië erkent geen territoriale veranderingen in Polen na 1939.

Vliegvelden te Gilzerijen en Leeuwarden aangevallen.

Geallieerden op 30 KM. van Rome.

EDEN OVER POLEN.

De Britse Secretaris van Buitenlandse Zaken, Anthony Eden, heeft de politiek van zijn regering hernieuwd om „geen territoriale veranderingen te erkennen, welke in Polen hebben plaats gevonden sedert Augustus 1939". Alzo maakte Eden duidelijk, dat Groot Britannië niet van plan is enige verandering in de status quo van het Poolse gebied gelijk voor de Duitse invasie van Polen op 1 September 1939 en de daaropvolgende Duitse inval in het Oosten van Polen te erkennen. Met referte naar de verklaring over het niet erkennen der territoriale veranderingen in Polen, welke gericht werd aan Generaal Wladyslaw Sikorski na het tekenen van het Russisch-Pools verdrag, deelde Eden aan het Lagerhuis mede: „Zo blijft de toestand. Zijner Majesteits Regering blijft zich natuurlijk houden aan de beginselen van het Atlantisch Handvest. Eden citeerde ook Churchills verklaring van 3 September 1940 waarin de Premier verklaarde: „Wij hebben nooit sedert het uitbreken van deze oorlog de houding aangenomen dat niets veranderd zou kunnen worden in de territoriale structuur der verscheidene landen. Van de andere kant zijn wij niet van plan enige territoriale verandering te erkennen, welke tijdens de oorlog heeft plaats gevonden, tenzij deze geschiedt met de vrije toestemming en goede wil der betrokken partijen". Toen men aan Eden vroeg of Churchills verklaring ook van toepassing is op vijandelijk gebied antwoordde hij: „Neen mijnheer. Ik geloof niet dat daarover enig misverstand bestaat. Voor wat betreft de vijandelijke landen vallen deze onder de reeds bekend gemaakte bepalingen van de onvoorwaardelijke overgave" (Londen, (AP) 26.1).

AANVALLEN OP DOELEN IN NEDERLAND EN FRANKRIJK.

Als volgt luidt een communiqué van de Noordamerikaanse 8e luchtmacht:

„Een formatie Thunderbolt gevechtsbommenwerpers van de Noordamerikaanse leger-luchtmacht heeft heden de vijandelijke vliegvelden te Gilzerijen en Leeuwarden in Nederland aangevallen. Andere Thunderbolt gevechtsvliegtuigen voerden offensieve vluchten uit boven het gebied van de Zuiderzee. Geen onzer vliegtuigen wordt vermist" (Londen, (AP) 25.1).

DE NAZIES WISTEN ER NIETS VAN.

Een zegsman van de Geallieerde Kustluchtmacht in het Middellandse Zeegebied verklaarde op een persconferentie, dat de Duitsers al hun beschikbare zware bommenwerpers gebruiken in pogingen om de Geallieerde invasievloten voor Nettuno aan te vallen. O.a. gebruiken zij hun nieuwe glijbom maar de Duitse aanvallen hebben geen bijster resultaat. Helemaal uit Zuid-Frankrijk komen Duitse zware bommenwerpers om de Geallieerde strijdkrachten ten Zuiden van Rome aan te vallen. Op zijn minst tien procent der aanvallende bommenwerpers werd neergeschoten. De staf-officier onthulde, dat de Duitsers niet wisten, dat er een invasievloot voor Nettuno lag dan pas vijf en een half uur en 25 minuten na het begin van de landingen.

Hij zeide: „Wij onderhielden meer dan honderd enkelvluchten om de samentrekking van schepen in de haven van Napels te verbergen voor het oog van den vijand gedurende twee dagen vóór de aanval. Twee Duitse verkenningsvliegtuigen werden hierbij neergeschoten". De zegsman maakte bekend, dat het Kustcommando in het Middellandse Zeegebied voor 44% bestaat uit vliegtuigen van de Raf, voor 36% uit Noordamerikaanse vliegtuigen en voor 20% uit Franse vliegtuigen. Spoedig zullen Braziliaanse eskaders bij deze strijdkrachten worden gevoegd (Geallieerd Hoofdkwartier in Algiers, (AP) 25.1).

BEROERING IN NOORD - ITALIË.

Een bericht uit Chiasso van het Zwitserse Telegraafagentschap zeide, dat het nieuws over de Geallieerde opmars ten Zuiden van Rome beroering veroorzaakt heeft onder het volk in Noord-Italië. De grensberichten maken melding van incidenten in Milaan en Genua. De anti-fascistische sluikpers verspreidt het nieuws van de Geallieerde radio over de voortgang van de strijd. Gedurende de laatste 24 uren hebben de Partijgenoten in Noord-Italië hun pogingen opgevoerd om het Duitse vervoer van troepen en materialen naar Midden-Italië te belemmeren (Bern, (AP) 25.1).

KANONGEBULDER WORDT IN ROME GEHOORD.

De Britse radio deelde mede, dat volgens de radio van Rome, welke onder Duits toezicht staat, het kanongebulder in Rome gehoord kan worden en dat daden van sabotage gepleegd worden tegen de asstrijdkrachten. De radio zou voorts hebben medegedeeld, dat een extra nachtverbod is ingegaan in de Eeuwige Stad (New York, (AP) 25.1).

VELLETRI BEZET?

Het Duitse Overzeese nieuwsagentschap deelde mede, dat Velletri aan de Via Appia op 38 kilometer ten Zuiden van Rome vernield is. Het agentschap gaf te kennen, dat deze plaats is bezet door de Geallieerden aangezien het zeide: „De Noordamerikaanse troepen vinden er de wrakstukken en assen nadat hun eigen bommen de kleine stad in puin hebben gelegd" (Londen, (AP) 25.1).

DE STRIJD IN ITALIË.

Als volgt luidt het communiqué uit het Geallieerde Hoofdkwartier te Algiers:

„**Te land:** De Franse troepen van het 5e leger zijn gewikkeld in een bittere op en neergaande strijd met een vijandelijke strijdmacht om het bezit van belangrijke hoogten verschillende kilometers ten Noord-Oosten van Cassino. In het Noordelijke strandhoofd blijven de Britse en Noordamerikaanse troepen voortdringen tegen een gestadig groeiend verzet.

Talrijke patrouille-botsingen vonden plaats aan het front van het 8e leger waar gevangenen genomen werden.

In de lucht: Gisteren troffen zware bommenwerpers de spoorwegverbindingen in Midden-Italië. De wegen en bruggen te Rieti, Amelia en Ceprano werden gebombardeerd door middelzware bommenwerpers. Lichte bommenwerpers vielen Terelle, Frascati en Belmonte aan. Gevechtsvliegtuigen en gevechtsbommenwerpers mitrailleerden en bombardeerden de wegen en troepen in het gevechtsgebied en onderhielden voortdurende patrouillevluchten boven de stranden. 11 Vijandelijke vliegtuigen werden vernield. 3 Onzer toestellen worden vermist" (Algiers, (AP) 26.1).

BRAZILIAANSE VLIEGERS ZULLEN SPOEDIG MEEDOEN.

Een zegsman van de Geallieerde kustluchtmacht in Italië maakte bekend, dat spoedig Braziliaanse eskaders bij het commando zullen worden gevoegd (Geallieerd Hoofdkwartier in Algiers, (AP) 25.1).

Wat-Waterstaat doet

In onze kleine Londense gemeenschap scheen in de eerste dagen na de overeenkomst der Regering de taak van het Departement van Waterstaat slechts van bescheiden omvang te zullen zijn, al moest reeds dadelijk worden gezorgd voor de verstrekking van certificaten van deugdelijkheid en van uitwatering, veiligheids-certificaten en radio-veiligheidscertificaten, alsmede van zeebrieven aan Nederlandse koopvaardijschepen. Maar spoedig bleek, vooral toen het duidelijk werd, dat de oorlog lange tijd zou duren, dat er zeer veel werk zou zijn te doen. Immers onder Waterstaat behoort de Scheepvaartinspectie en dus moest gezorgd worden voor het opbouwen van een dienst, waar de zorg voor de veiligheid van schepen, bemanningen en ladingen aan kon worden toevertrouwd. Zo is in Londen een uitgebreide Nederlandse Scheepvaartinspectie ontstaan, die haar filialen nu heeft in Liverpool, New York, San Francisco, Curaçao, Durban en Sydney en binnenkort ook in Bombay. Dit is dus een wereldomvattende dienst geworden. De oorlogsomstandigheden vereisten ook nieuwe biezondere veiligheidsvoorschriften, die te Londen werden tot stand gebracht. Het nieuwe Veiligheidsbesluit van October 1941 werd nadien nog herhaaldelijk verbeterd, waarbij zoveel mogelijk naar overeenstemming met de veiligheidsvoorschriften van andere zeevarende geallieerden werd gestreefd. De Nederlandse voorschriften kunnen de toets ener vergelijking glansrijk doorstaan.

Reeds in October 1940 werd een Buitengewone Raad voor de Scheepvaart ingesteld. Dit is een speciale Rechtbank voor het onderzoek van scheepsrampen, die sindsdien zeer vele zaken heeft behandeld.

De werkzaamheden van de Scheepvaart-Inspectie en die van den Buitengewonen Raad voor de Scheepvaart zijn nog in omvang toegenomen sedert de Nederlands-Indische schepen en daarna ook de Curaçaose- Nederlandse zeebrieven hebben verkregen, zodat zij onder de Schepenwet en onder de jurisdictie van den Buitengewonen Raad voor de Scheepvaart zijn gekomen.

Behalve de uitvoering van Schepenwet en Schepenbesluit berust bij den Minister van Waterstaat ook die van de Zeevaart-diploma-wet en die voor de examens voor Stuurlieden en Machinisten ter koopvaardij. Om zoveel mogelijk het tekort aan gediplomeerde zeelieden bij onze Koopvaardijvloot te beperken, werd al spoedig in Engeland een Nederlandse examencommissie ingesteld. Deze examineerde honderden zeelieden, zodat reeds een 400 diploma's aan Stuurlieden en Machinisten konden worden uitgereikt. Behalve in Engeland zijn nu ook Nederlandse examencommissies in het leven geroepen in Australië, te Colombo en in de Verenigde Staten. Ook deze Commissies hebben reeds diploma's kunnen uitreiken.

Onder Waterstaat ressorteert ook de zorg voor de burgerlijke luchtvaart: onze Koninklijke Luchtvaart Maatschappij. Na de capitulatie in het Moederland waren slechts zes vliegtuigen van de K. L. M. in Engeland. Van die zes zijn er in de loop van de oorlog drie verloren gegaan. Desondanks bedient het personeel van de K. L. M. nog steeds met K. L. M.-vliegtuigen de Lissabon-lijn en de waardering voor de daarbij gepraesteerde diensten is algemeen. Zolang Nederlands Oost-Indië nog niet rechtstreeks in de oorlog was betrokken, onderhield de K. L. M. ook haar diensten op een gedeelte van de Batavia-Nederland lijn en wel met als eindpunt Lydda. Sedert het uitbreken van de oorlog in de Stille Oceaan moest die dienst worden gestaakt. In Nederlands Oost-Indië ging wederom een gedeelte van de vliegtuigen der K. L. M. veloren. Enkele konden Australië bereiken, waar zij voor oorlogswerk in gebruik werden genomen.

In Nederlands West-Indië heeft de K. L. M. een bedrijf, dat nu drukker is dan ooit. Zij verzorgt nu ook geregelde verbindingen tussen Nederlands West-Indië en de Verenigde Staten.

Het vraagstuk van het herstel van de Nederlandse luchtvaart baart aan Waterstaat veel zorgen. De moeilijkheid is, de nodige vliegtuigen te verkrijgen nu de productie der vliegtuigfabrieken bijna uitsluitend op oorlogsbehoeften is gericht. Sedert het begin van de oorlog worden alle denkbare pogingen in het werk gesteld voor onze burgerlijke luchtvaart het nodige materieel te verkrijgen. Tot dusver zijn de uitkomsten zeer onbevredigend. De problemen van de burgerlijke luchtvaart na de oorlog zijn groot. Gerekend moet worden op een ontzaglijke uitbreiding van het luchtverkeer en ook van goederenvervoer door de lucht. De oplossing van vele dier problemen zal in Internationaal overleg moeten geschieden.

Ook bij de voorbereiding van terugkeer en herstel heeft Waterstaat een zeer belangrijke taak. Immers behooren onder Waterstaat niet alleen de openbare werken en het mijnwezen, maar ook het binnenlandse vervoer te land en te water. Een groot aantal gegevens zijn verzameld omtrent het in het Moederland nog aanwezige transportmateriaal en ook aangaande de toestand van spoorwegen, landwegen en waterwegen, van openbare werken en dergelijke.

De voorziening van het land met transportmiddelen, waarvoor dan zo spoedig mogelijk na de terugkeer moet kunnen worden beschikt, is op de afdeling Herstel van het Departement een der voornaamste onderwerpen. Aankoop van materialen en materieel voor het herstel van wegen en openbare werken, voor de mijnen, enz. is dus een ander voorwerp van bemoeiing. Over het belangrijke programma en over de mate, waarin de uitvoering dan van vordert, kunnen uiteraard thans geen mededelingen in het openbaar worden gedaan. De vijand hoeft niet te weten, wat wij beramen, te vinde het kwaad, door hem verricht, zoveel mogelijk en zo spoedig mogelijk te herstellen. De voorbereidingen van het Departement van Waterstaat, sedert lange tijd zelfstandig ondernomen, zijn nu voor een groot deel een plaats gaan innemen in het kader van het werk der zogenaamde Commissie Leith Ross. In de toekomst zullen wij verwemoedelijk worden opgenomen in het nog grotere kader van de Internationale zorg voor Lening en Herstel.

(Knickerbocker)

Aruba.

PAROCHIEFEEST TE ORANJESTAD.

Wakker geworden met vele gehesen vlaggen werd op Zondag 23 Januari jl. in de parochie van den Heiligen Franciscus te Oranjestad het 25-jarig bestaan van de kerk herdacht. Onder de vroegmis was een Generale Communie van de gelovigen, waaraan een groot aantal parochianen deelnam.

De Pastoor van de Parochie, Zijne Eerwaarde Pater Theodardus O.P. feliciteerde de parochie in haar geheel met het grote feest.

Om 10 uur was er een Pontificale Heilige Mis, opgedragen door Zijne Hoogwaardige Excellentie Mons. Petrus I. Verriet O.P., geassisteerd door de Paters Theodardus Bartel O.P., Michaël Holterman O.P., Tobias Jansen O.P., Wilibrordus Brada O.P. (secretaris), Aloysius Frunt O.P., Martinus Meesters O.P.

Verder zaten op het presbyterium de Spaanse Pater Alfonso Alduan, de Noordamerikaanse Leger-aalmoezenier en Pater Berlage O.P. Het koor bestond uit Frères en een aantal dames, die een prachtige mis uitvoerden onder de orgelbegeleiding van Frère Alfons. Het gemengd koor was uitstekend en de damesstemmen gaven een extra cachette aan het geheel.

Zijne Hoogwaardige Excellentie Mons. Petrus I. Verriet O.P. hield de preek en herinnerde de parochianen aan het feit, dat 25 jaar geleden voor de eerste maal, na inzegening van het Altaar door wijlen Mons. Michaël Vuylsteke O.P. de eerste Heilige Mis werd opgedragen in deze nieuwe kerk. De kerk was bij de Pontificale heilige Mis zo vol, dat zelfs de gangen vol met staande mensen waren, die geen plaats meer konden krijgen.

's Avonds werd een Pontificaal Lof gehouden, waaronder de bekende prediker Pater Alfonso Alduan de feestpreek hield. Op zijn zo welsprekende wijze heeft de Pater deze preek gehouden en ook afscheid genomen van de gelovigen, voor wie hij gedurende deze feestdagen had mogen prediken.

Na het Lof verzamelden de parochianen zich voor de pastorie, waar het hel verlicht was. De harmonie „San Miguel" was daar en gaf enige nummers ten beste om aan het feest een stemmingrijker aspect te geven.

De Pastoor vroeg even om stilte en leidde toen den Heer Juan Irausquin in als spreker namens de parochianen. De Heer Irausquin hield een mooie rede in het Spaans om de 25 jaar van de kerk te herdenken. Het was dezelfde Heer Irausquin, die 25 jaar geleden bij de eerste steenlegging van de kerk, het woord had gevoerd ten overstaan van den toenmaligen Pastoor, Pater Petrus I. Verriet O.P., en nu het woord mag voeren ten overstaan van Mons. Petrus I. Verriet O.P., onzen Bisschop.

Zijne Hoogwaardige Excellentie Mons. P. I. Verriet O.P. richtte zich vervolgens ook tot de parochianen om hun geluk te wensen met dit groot feest in de parochie. Pastoor Bartel maakte van de gelegenheid gebruik om een dank- en afscheidswoord te richten tot Pater Alfonso Alduan, die onze gast is geweest gedurende de feestdagen.

Na nog enige nummers van de Banda „San Miguel" kwam het feest tot een einde, nadat nog menigeen gebruik maakte van de gelegenheid om den Pastoor de hand te drukken.

Maanda, 24 Januari, werd er een plechtige heilige Rouwmis opgedragen voor de Zielenrust van wijlen Z.H.E. Mons Vuylsteke O.P. en de overleden Pastoor van de Sint Franciscusparochie.

SPORTCLUB „CARIBE" VIERT FEEST.

Ter viering van het 5-jarig bestaan van de sportclub „Caribe", heeft het Bestuur voor de leden een drietal dagen van volop feest georganiseerd. Zaterdagavond 22 Januari jl. begon het al, met een dansavond, die tot laat in de avond voortduurde. Zondag 23 Januari konden de leden zich de gehele dag in en bij het clubhuis Caribe, dat zo mooi gelegen is nabij de weg naar San Nicolas, in grote feeststemming bezighouden met sportnummers. Er werden wedstrijden gehouden tussen gehuwden en ongehuwden, waaraan zowel veteranen als jongeren medededen. Alle wedstrijden dienden om de goede prettige dagen gedurende de afgelopen vijf jaar te herdenken.

Maandag 24 Januari jl. werd in het clubhuis een grote ontvangst gehouden, waar de Gezaghebber, Isaac Wagemaker en Dr. J. E. M. Arends in echtgenote, ereleden, aanwezig waren en een groot aantal dames en heren leden. Bij die gelegenheid voerde allereerst de Heer J. H. Beaujon, Voorzitter van Caribe het woord, waarbij hij o.a. zeide:

„In blijde, vrolijke, opgewekte feeststemming zijn wij allen vanavond hier bij elkaar gekomen. Maar daar is ook reden toe! Immers wij wensen te herdenken het voor ons allen betekenisvolle feit, dat op een Dinsdagavond, precies 5 jaar geleden, een groepje sportlui bij elkaar was gekomen in de Raadzaal om samen te beraadslagen en tot een beslissing te komen over het lot van twee kleine verenigingetjes. Het waren allemaal mensen, die van sport hielden, en dus trachtend waren de mogelijkheden tot het beoefenen daarvan zoveel mogelijk te bevorderen; mensen, die tot de overtuiging waren gekomen, dat het beoefenen van sport niet alleen voor de lichamelijke ontwikkeling essentieel is, doch ook een belangrijke rol kan spelen bij het elkaar beter leren kennen, dus het bevorderen van hechtere vriendschap onderling. Hun beraadslagingen hadden tot resultaat, dat beide verenigingetjes werden opgeheven en een andere vereniging werd opgericht, onze Caribe. Echter zijn wij hier niet alleen gekomen om de oprichting van Caribe te herdenken. Hoevele organisaties werden er niet opgericht, die na kort of langere tijd teniet waren gegaan, dus ophielden te bestaan.

De oprichtingsdatum van zulk een vereniging of organisatie gaat men toch niet herdenken, hoe mooi en ideaal het doel van zulk een organisatie ook had kunnen zijn. Hoewel wij met zekere gevoel van toewijding terugdenken aan de 24e Januari 1939, is dat nog niet de reden waarom wij zo opgetogen en vol blijdschap feest hebben gevierd de laatste twee dagen en nog vanavond hier feest hopen te vieren. De eigenlijke reden daartoe schuilt in het feit, dat Caribe vandaag haar 5-jarig bestaan, haar eerste lustrum viert. Zij heeft niet opgehouden te bestaan, doch van een klein, teer zwak plantje is zij opgegroeid tot een grote, sterke boom.

Weliswaar heeft zij heel wat stormen moeten doorstaan; heftig hebben de sterke winden haar heen en weer doen zwaaien, maar al werd zij tot de grond toe gebogen, breken deed de taaie stengel niet Haar wortels hebben vast en diep gegrepen in goede aarde en zij staat nog, trots al de stormen en hoge winden, die zij had te verduren.

Wij gevoelen ons gelukkig en kunnen vandaag met grote voldoening terugblikken op de 5 jaren, die nu achter ons liggen, want die 5 jaren zijn onze jaren. Wij, de leden van Caribe, hebben door eendrachtig samenwerken, gepaard met opofferingen, Caribe gebracht waar zij staat.

Vijf jaar van moeilijke strijd, vijf jaar van onverzetbare wil en grote vastberadenheid, die ontegenzeggelijk mooie resultaten hebben geleverd."

Vervolgens voerde de Heer O. van Kampen het woord om namens de zustervereniging „Kwiek" van Curaçao, de beste gelukwensen aan te bieden aan Caribe.

De verdere avond werd met een zeer geanimeerd programma gevierd, waarbij de Heer en Mevrouw Lampe op viool en piano speelden: Intermezzo, Ilse Craane, gaf Nocturne van Chopin en Menuet van Paderewski ten beste.

Onder leiding van den Heer Jan Pauw werd vervolgens een muzikale schets voorgedragen, die bij eenieder zeer in de smaak viel.

Tenslotte zongen de bekende Padu Lampe en Wewe Croes „Sweet Mistery of Life", begeleid door het echtpaar Lampe, waarna de leden hun feest voortzetten met dansen.

ONS KONINKRIJK.

ENORME DIEFSTAL.

Een uiterst belangrijk bericht, dat ons uit Londen bereikt, meldt, dat de Duitsers in Nederland order hebben gegeven tot confisquatie van al het land en de gehele veestapel van boeren, die „hun plicht hebben verzuimd om mede te werken met de bezettingsautoriteiten". Door hun producten aan de verordonneerde afgifte te onttrekken en ze op de zwarte markt of op andere clandistiene wijze te verkopen. Hetzelfde zal geschieden ten aanzien van boeren, die volgens de Duitsers hun bezit „niet juist beheren". Dit wordt een diefstal op zo grote schaal als Nederland nog nauwelijks heeft gekend.

SURINAME VOORUIT.

Gepubliceerde cijfers wijden uit, dat gedurende de laatste 7 jaar de productie van citrusvruchten in Suriname verviervoudigd is. In 1943 werden naar schatting 14.000.000 vruchten geproduceerd tegen 3.500.000 in 1936. Proeven te Londen genomen hebben uitgewezen, dat Surinaamse vruchtensappen evenwaardig zijn aan welke ook ter wereld. In Suriname rekent men op grote uitvoer naar Nederland, na de bevrijding.

DE HEER EN MEVROUW

G. RAVEN - SUARES

geven met blijdschap kennis van de geboorte van hun zoon

ERNIE- LENONID

Sanatorium 22 Jan. '44.

„SPECIALE DIENST".

Het sluikblad „Je maintiendrai" deelt mede, dat de N.S.B. nieuwe afdeling heeft gevormd, die „Speciale dienst" heet en die er voor bestemd is verspiederdiensten in de N.S.B. te verrichten. De leden moeten wekelijkse rapporten indienen over de algemene stemming met betrekking tot de politieke gebeurtenissen zowel in als buiten de N.S.B. over de gevoelens en de uitingen in kerken en scholen, in fabrieken, bij de politie, de overheidsdienaren, de arbeidsbureau en de plaatselijke en godsdienstige bladen. Deze verspieders hebben de initialen S.D. op hun epauletten en de commandant is C. M. Verstegen.

LAATSTE NIEUWS.

— De radio van Caïro deelde mede, dat de Geallieerden zich op 30 kilometer van Rome bevinden.

— Het Hoofdkwartier van de Noordamerikaanse Marine in het Middellandse Zeegebied maakte bekend, dat vlooteenheden de verrichtingen ten Zuiden van Rome steunen met haar geschut. Ook werd bekend gemaakt, dat een slag geleverd werd met Duitse e-boten.

— Een bericht uit Chiasso aan „La Suisse" van Genève deelde mede, dat de Italiaanse Katholieke kringen er de nadruk op hebben gelegd, dat volgens hun mening de Paus niet vrijwillig Vaticaanstad zal verlaten zelfs al mocht Rome een slagveld worden. Men zeide, dat de versterkte Zwitserse Lijfwacht den Heiligen Vader thans zelfs omringt wanneer Hij in de tuinen van het Vaticaan wandelt. Als de Paus in Zijn vertrekken toeft, wordt elke deur door de Zwitserse schildwachten bewaakt.

— Stillwells Hoofdkwartier in China meldt, dat Mitchell bommenwerpers Maandag een Japans convooi voor de Oostkust van China bij Foetsjow hebben aangevallen en 4 schepen met een totaal van 7700 ton in de grond hebben geboord. Bovendien werd een vrachtschip van 2700 ton beschadigd.

— In de afgelopen nacht hebben Mosquito's van het Bommenwerperscommando zonder verlies doelen in West-Duitsland aangevallen. Andere vliegtuigen bombardeerden doelen in Noord-Frankrijk. Heden wordt de Franse kust voor de vierde opeenvolgende dag bestookt, hoewel het weer minder gunstig is als gisteren.

— De Joegoslavische patriotten hebben een sterke nabij Jajce heroverd, maar zij moesten zich terugtrekken uit Tuzla voor een Duitse tankcolonne. Het communiqué zegt, dat de Partijgenoten de stad Mrkonjicgrad opnieuw binnengestormd zijn.

— Berichten van het Italiaanse front zeggen, dat de Noordamerikaanse troepen Cassino zijn binnengedrongen en voortgang maken door de mijnenvelden in deze sector. In het gebied van de Garigliano hebben de Britten Ceracoli genomen.

— Een officiële verklaring van het Hoofdkwartier te Algiers zeide, dat 3 hospitaalschepen door Duitse bommenwerpers werden aangevallen buiten de invasiezone bij Anzio. Een daarvan werd tot zinken gebracht. Al de drie schepen waren verlicht en beschilderd met het Rode Kruis.

— Berichten die in Bern ontvangen worden uit Italië delen mede, dat de Duitse autoriteiten de staat van beleg in Rome hebben afgekondigd, aangezien de opmars der Geallieerde troepen een golf van sabotage en antinazie-activiteiten in de stad heeft veroorzaakt.

Surinaamse Staten weer bijeen.

Het lid Kraan laakt de houding van den Voorzitter.

Fikkert tijdens het conflict met den Gouverneur.

Mr. de Miranda over de razzia in Paramaribo.

De Surinaamse Staten zijn voor het eerst weer bijeengekomen op Donderdag 20 Januari na de beëdiging van den Waarnemend Gouverneur Mr. J. C. Brons. Aan het verslag in „De West" ontlenen wij het onderstaande.

Na voorlezing der Ingekomen Stukken, verkrijgt de Heer Kraan het woord en leest de volgende verklaring voor.

Het betreurenswaardig conflict tussen Gouverneur en Staten is geëindigd.

Van harte hopen wij, dat daarmede een periode is ingeluid van vruchtbare samenwerking tussen de gestelde machten in dit gebiedsdeel.

Namens de gekozen leden, die de meerderheid vormen van dit College, kan ik verklaren, dat zij bereid zijn te voldoen aan het beroep op samenwerking door den waarnemend Gouverneur tot de Staten gericht.

Er is nog veel geheimzinnigs in de achter ons liggende periode.

Zo bijvoorbeeld het opmerkelijk feit, dat de afgetreden Gouverneur nimmer officieel aan de Staten mededeling heeft gedaan van het hem verleend ontslag met vermelding van de datum van het betrekkelijk Koninklijk Besluit.

Het ontslag is wekenlang geheim gehouden voor de bevolking en moet reeds verleend zijn in de loop van November, voordat de Kroon haar antwoord zond op het Adres der Staten.

Wij laten dit alles thans rusten, in het vertrouwen, dat de tijd ons het antwoord zal geven op vele gerezen vragen.

Wat wij echter niet onbesproken mogen laten, dat is de houding, die onze Voorzitter gemeend heeft in het conflict te mogen aannemen.

De Voorzitter interrumpeert: Namens wie voert u het woord?

De Heer Kraan: Namens de gekozen leden.

Voorzitter: Ik heb van den Heer Einaar gehoord, dat hij en anderen het niet eens zijn met deze verklaring.

De Heer Kraan: Ik zal over die quaestie straks een mededeling doen.

De spreker vervolgt:

De Voorzitter vormt de schakel tussen Gouverneur en Staten. Hij zorgt, volgens art. 4 van het Reglement van Orde, voor uitvoering van de besluiten der Staten. Nergens wordt hem de bevoegdheid verleend om een politiek op eigen hand te voeren en zeker niet een politiek tegen de inzichten van de meerderheid van het College.

Wij achten het daarom bevreemdend, dat u, Mijnheer de Voorzitter, gemeend heeft een Adres van de Staten aan de Kroon, met daarin een verzoek de wijze van beleid te veranderen, verzoek gezet te gaan van een brief uwerzijds, waarin u critiseert de wijze van behandeling van dit Adres in het College. De toevoeging daarbij, dat kennisneming van een en ander wellicht van invloed kon zijn op het oordeel van de Kroon, geeft de indruk, dat uw bedoeling was een besluit van de Staten tegen te werken.

Mr. Fikkert heeft natuurlijk het recht een afwijkende mening te hebben, maar het kan nimmer de taak zijn van een Voorzitter om een besluit van zijn College openlijk tegen te werken.

Wij hadden daarom overwogen om een motie van afkeuring in zake uw beleid aanhangig te maken, doch hebben daarvan afgezien, uit eerbied voor de wens van den waarnemend Gouverneur om tot samenwerking te komen.

Wij mogen echter niet nalaten hier in het openbaar te herhalen, wat wij u reeds schreven, dat ons vertrouwen in uw beleid geschokt is.

Tot zover de verklaring.

Ik wens hier nog aan toe te voegen, dat enkele leden, o.a. de Heer Einaar, het slot dezer verklaring liever anders geformuleerd hadden gezien. De formulering, zoals ik die voorlas, geeft echter de mening weder van alle andere leden.

De Voorzitter zegt:

Het spijt mij, dat de Heer Kraan gemeend heeft in deze vergadering den Voorzitter tot onderwerp van bespreking te moeten maken. Ik zal in de zaak zelve niet treden, want daaraan moet tenslotte een einde komen. Ik wijs er echter op, dat het een goed gebruik is in staatkundige colleges, om den Voorzitter niet te maken tot onderwerp van bespreking.

De razzia in Paramaribo.

De Heer J. de Miranda:

In de eerste weken van de maand October 1943, werd onze goede stad in beroering gebracht door massa-arrestaties, die door de troepen werden verricht. De politie verleende bijstand, zoals mij werd medegedeeld door een politie- autoriteit.

Bij aanvraag bij den tegenwoordigen Districts-Commissaris van het stadsdistrict, wie de aanhouding en opsluiting had bevolen, werd mij ten antwoord gegeven:

„Voor zover mij bekend, want ik was toen hier niet, de Territoriaal Commandant".

Ik heb het plan gehad de militaire autoriteiten over deze aangelegenheid eerst te spreken, maar bij nader inzien kwam het mij voor, dat het langzamerhand beroemd geworden artikel 38 van de Regeling van 13 Mei 1940 met betrekking tot de gevolgen van de staat van oorlog of van beleg (Gouvernements Besluit 1940 No. 42) een onderhoud, zoals ik mij dat voorstelde, niet vruchtbaar zou zijn.

Het is overbekend, dat de aanleiding tot de bovengenoemde „razzia" moet gezocht worden in aanrandingen van personen, soms vrouwen, des avonds te Paramaribo gepleegd, waarbij dikwijls op zeer onzedelijke manier werd te werk gegaan. Aan dit optreden moest natuurlijk en zeer terecht een eind gemaakt worden.

Ik wil aannemen, dat het niet mogelijk was om precies te weten wie de schuldigen zouden kunnen zijn en dat men zijn toevlucht nam tot een massa-arrestatie van een ieder, die maar enigszins, hoe gering dan ook, bij de wanordelijkheden betrokken kon geweest zijn.

Bij een nader onderzoek zou dan vastgesteld kunnen worden wie schuldig waren en wie niet. Helaas is tot heden, nu bijna vier maanden, nog niets bekend geworden omtrent een onderzoek, zodat moet worden aangenomen dat misschien ook onschuldigen al geruime tijd van hun vrijheid zijn beroofd geworden.

Ik wil niet beoordelen de motieven, die de militaire overheid deed besluiten deze mensen te interneren, maar onder bekendmaking van enige feiten, wil ik hedenavond een krachtig protest doen horen over de behandeling, die deze door de overheid zo genoemde „geïnterneerde" Nederlanders en Nederlandse onderdanen wordt gegeven.

Te Fort Nieuw Amsterdam zijn de mannen (veelal jongens) geïnterneerd. Jongens, die misschien een klein vergrijpje en misschien ook geen vergrijpje hebben begaan, zijn thans opgesloten met beruchte misdadigers. Denkt men, dat dit gezelschap hen zal verbeteren?

Bij de minste fout, die de jongens, soms uit baloriigheid begaan, worden zij afgeranseld.

In welke wet is verdediging te vinden voor het toepassen van lijfstraffen; die zijn toch afgeschaft, nu al bijna één en tachtig jaar.

Als democraten wordt van ons verwacht, dat wij met ziel en lichaam zullen strijden tegen de Nazies; maar hoe wil men in ons enthousiasme opwekken tegen de Nazies, als methoden bij ons worden in toepassing gebracht, die niet als democratisch kunnen worden aangemerkt.

Niet alleen de jongens worden geslagen, ook de vrouwen worden afgerammeld. Een bepaalde schutter, die met een sadistische wellust vrouwen, die zich niet volgens de regels gedragen, aframmelt, wordt steeds op zijn verzoek verlenging van zijn detachering toegestaan en niet afgelost te Katwijk.

Ik heb het twijfelachtige genoegen gehad zo'n aframmeling op korte afstand te kunnen meemaken.

Tot tweemaal toe is een vrouw, die de mishandeling moede was, te Katwijk in de loos-trens [Surinaams voor sloot] gesprongen.

Tweemaal, de laatste maal op 5 Januari, is er poging tot moord gedaan te Katwijk.

Te Katwijk is een moeder van enige kinderen opgesloten, zij weet niet waarom zij werd opgepakt en medegenomen, zij huilt bijna dagelijks om haar man en kinderen.

Zwangere, hoogzwangere vrouwen zitten te Katwijk.

Wat voor gevaar en in welke richting dan ook, kunnen deze nu nog opleveren?

Kinderen, pas gevallen meisjes, zijn te Katwijk opgesloten met beruchte straattypen. Gelooft men, dat zulks goed is voor de kinderen? Zullen deze kinderen door zulk contact zedelijk verbeterd worden?

Het antwoord op deze vragen laat ik over aan de overheid.

De vrouwen te Katwijk werden min of meer gedwongen aan haar verschafte uniforme-kleding te dragen. Is dat een regel waar zij als geïnterneerden worden beschouwd?

Ik vraag met klem: „Is er ooit één Duitser, die geïnterneerd is en die gestraft moest worden om zijn gedrag, afgerammeld geworden?

Heeft men de Duitsers gedwongen bepaalde kleding te dragen?

Wederom het antwoord aan de overheid!

Nogmaals wil ik een protest laten horen tegen het afranselen van deze Nederlanders en Nederlands onderdanen, zij zijn dan slechter dan de Nazies aan de Copieweg?

Ik verzoek, dat er zo spoedig mogelijk stappen zullen worden gedaan om aan deze wantoestanden een einde te maken.

De wijze van optreden in deze zaak gevolgd, heeft in brede lagen van onze bevolking afbreuk gedaan aan de gevoelens van eerbied jegens het gezag.

CURAÇAO

SPROCKEL 16 FEBR. THUIS.

Woensdag 16 Februari as. zal de Statenvoorzitter John Horris Sprockel, die thans met vacantie te Medellin (Colombia) toeft, D.V. naar Curaçao terugkeren.

TOELATING OP CURAÇAO.

Wij lezen in „De West:

Op Curaçao wordt voortaan niemand toegelaten tot verblijf of transito verblijf, tenzij hij vooraf voorzien is van een vergunning der immigratie-autoriteiten. Hierop bestaan natuurlijk de nodige uitzonderingen.

De maatregel geldt niet voor binnen het staatsdeel geboren personen van Nederlandse nationaliteit. Ook niet voor personen voorzien van een geldig bewijs door den minister, gouverneur of andere bevoegden afgegeven, enz.

[Dit bericht werd niet aan de Curaçaose pers verstrekt door de G.P.D. Dezen treft echter geen blaam. Hij deelde ons mede zelf niets hieromtrent te hebben vernomen van de betrokken instantie. — Red. Amigoe.]

ONZE K.S.C. WANDELMARS.

Voor wie onze eerste zendbrief heeft gelezen en al begonnen is met in zijn omgeving belangstelling te wekken voor de As. Wandelmars, komen wij nu met de nadere biezonderheden.

Wij hopen dat een zo groot mogelijk aantal van onze flinke jongens en meisjes van alle stand en groepering zullen meedoen, en dat ze zich door niets zullen laten weerhouden. Zorgt dus, dat je de namiddag van Zondag 6 Februari vrij houdt, en niet laf bij moeders pappot blijft zitten.

Hier zijn dan enkele punten waar je op moet letten.

1. Alle personen van 10 jaar af mogen deelnemen.

2. Het inlegeld is bepaald op 25 cts. voor individuelen, en 10 cts. voor elk lid van een groep.

3. Een groep moet ten minste 9 deelnemers hebben, plus een leider of leidster, die 18 jaar oud moet zijn.

4. Elke leider of leidster wordt beleefd verzocht, spoedig bericht te sturen van deelneming met erbij vermeld onder welke naam men meewandelt.

Wacht s.v.p. niet tot de laatste dag.

5. Na 6 Februari zullen dan de Leider of Leidster een lijst opsturen met de namen der werkelijke deelnemers, met erbij vermeld of ze voor de eerste of tweede maal meededen. Voortaan wordt door ons een alphabetische lijst bijgehouden. Tegelijk met die lijst worde dan het inlegeld verrekend.

6. Er worden wandelsportcijfers toegekend voor: mars-orde, houding, netheid en opgewektheid.

7. Elke groep krijgt een nummer en is verplicht op een bepaalde tijd te vertrekken en gedurende de gehele tocht dit nummer goed zichtbaar mee te dragen. Zo niet dan beloopt men kans op strafpunten.

8. Aanbevolen wordt bij de rustplaats niet te gaan zitten, maar staande de verfrissing te nemen.

Maakt ook de rusten niet te lang. Wandelt niet te snel, want dat maakt geen prettige indruk. Moet je een groep voorbijlopen, doe het dan op een faire manier en op een gegeven ogenblik.

9. De tocht vangt aan: Zondagmiddag, om 15 uur, op de binnenspeelplaats van het St. Martinus-Gesticht aan het Brion Plein.

De route is verder: door de Brede Straat (Otrabanda) naar Morgenster en om het Schottegat naar Rustoord, waar men ter controle moet komen en limonade en ijscream te koop is.

10. De tocht eindigt op het erf van de kerk te Pietermaai (St. Jozefschool)

11. Wie na 18.30 uur aankomt, kan niet meer voor prijzen in aanmerking komen.

12. Er zijn vele prijzen beschikbaar voor de beste praestaties en degenen die aan 5 marsen hebben deelgenomen krijgen een gedachtenis.

13. Stuurt je inschrijvingen aan: Frater Ewaldus, St. Albertuscollege voor 1 Februari.

En nu vooruit! Wij hopen dat een groot aantal sportieve Leiders en Leidsters aan het werk zal gaan. Stuurt ons dus nog geen namen. Alleen maar of en hoe je zult deelnemen. De komende week ontvangt u dan onze laatste aansporing.

Hartelijk gegroet namens het gehele Bestuur.

Frater Ewaldus St. Albertuscollege
Voorzitter.

A. Levens Secretaris.

Wij ontvingen.

HET LEVEN VAN MOSES.

Biographie en levensbeschrijving is een kunst, die in Nederland slechts weinig beoefend wordt en daarentegen in de Verenigde Staten geweldig opgang vindt, zo zelfs, dat het gehele onderwijs daar bijna biographisch is ingesteld. Tot bizarre biographieën als van Judas Iskarioth toe worden in de Verenigde Staten gepubliceerd. Thans is van de hand van Louis Golding een biographie verschenen van Mozes, Wetgever en Profeet, zoals zijn officiële titel in de Katholieke kerk luidt. „In the Steps of Moses", uitgegeven door een Jood bij de Jewish Publishing Society of America te Philadelphia, is verlucht met foto's en kaarten, telt 556 bladzijden en kost $ 2.50.

Het is een heel merkwaardig boek en voor zover wij kunnen nagaan ook niet geschreven van het standpunt van Joodse rechtzinnigheid. In feite hebben de rabbinische commentators een Moses in het leven geroepen, die nogal afwijkt van den Moses uit de Bijbel. Goldings werk is een samenvatting van twee vroegere boeken „In the Steps of Moses the Lawgiver" en „In the Steps of Moses the Conqueror".

Teneinde zijn boek te schrijven had Golding faciliteiten van de uitgevers, die een reis financierden. Welke reis? Moses' tocht van Egypte naar Kanaan. Voor zover de wetenschap de reisroute van Moses met het Joodse volk heeft kunnen vaststellen reisde Golding en gevolg. Alleen: niet te voet, maar per automobiel. Zelfs de Sinai is per automobiel opgetrokken, op het laatste stukje na, want daar is geen weg meer. Toch is het geen reisverhaal geworden. Ook is het geen wetenschappelijke uiteenzetting. Het is geen Bijbelcommentaar en geen Bijbelcritiek. Het is ook geen legende. En niettemin zit iets van dit alles in het boek verwerkt. Het resultaat is een merkwaardige mengeling geworden, dat allercharmantst is om te lezen, boeiend van begin tot einde, maar misleidend voor wie niet ter dege in de materie thuis is en gevoel heeft om historie van legende te onderscheiden.

Zo vertelt Golding, dat Farao Ramses II een dochter had genaamd Bint-Anath. 'Bint' is Arabisch voor 'meisje' en zou wijzen op Semietische oorsprong en daardoor mogelijk de vriendelijkheid der prinses voor het Hebreeuwse knaapje verklaren. In automobielen toert het gezelschap Golding en vrienden de Nijloevers af om de plek te vinden aan de hand een prentkaart, die hij uit de Verenigde Staten had meegebracht! Daar Mozes wel in Heliopolis op school zal zijn gegaan, gaat het gezelschap natuurlijk ook daarheen en smakelijk verhaalt Golding van het contrast, want in het moderne Heliopolis treft hij bioscoopbiljetten met Charlie Chaplin erop. De sfeer van de stad blijkt nog meer: Golding vroeg naar de obelisk. Antwoord: „We hebben hier geen bioscoop van die naam".

De meest indrukwekkende passage is wel die van Goldings verblijf in het oude Griekse klooster op de berg Sinai, waar Golding van de christelijke geest net zo veel blijkt te begrijpen als een Christen, die een vertoog over de Talmoed gaat schrijven. Maar zijn beschrijving van het eerbiedwaardige klooster, de enormiteit van zijn maten, de duisternis van zijn holen en spelonken en de glorie van zijn kapellen is wonderlijk. Veel indruk maakte op Golding de bottenbewaarplaats, die als bij elk Grieks klooster, ook op de Sinai bestaat en daar natuurlijk goed gevuld is. Het gebruik bestaat nl. om overleden monniken te begraven en later hun botten op te graven en te sorteren: ellepijpen bij ellepijpen, ribbekasten bij ribbekasten, heupbeenderen bij heupbeenderen. De schedels komen op rijen te staan en dragen op het voorhoofd de naam van den monnik. Men doet dit, omdat in het Oosten precies de omgekeerde mening bestaat als in het Westen. In het Westen wordt het feit dat een lijk na jaren nog gaaf blijkt te zijn aangezien als een symptoom van heiligheid. In het Oosten zegt men, dat hoe schoner de botten worden, des te heiliger de overledene is. Incorruptie van een lijk is in het volksgeloof een vast teken van verdoemenis. Vandaar de bottenverering en de zorg waarmede de schedels gehanteerd worden. Aan de kleur meet men de heiligheid af. Geen woord ervan bij Golding. Hij vindt het alleen maar griezelig, holt zo gauw hij kan de bottenkamer uit.

Op zichzelf is het toch wel een aardig boek. Met name voor onze Joodse lezers lijkt ons dit een interessant boek, omdat de grote figuur van Mozes, die in de katholieke kerk tot de heiligen geteld wordt en een eigen mis-officie heeft in de kerk van de berg Tabor, ook voor de Joden van vandaag zoveel te zeggen heeft: nl. de dapperheid van zich des Joodsen geloofs niet te schamen en naar de wet te leven.

De Pauselijke Garden.

Ons bericht van gisteren, dat de pauselijke garde versterkt was, heeft ons de uitnodiging bezorgd iets te schrijven over deze garden. Dit geschiedde naar aanleiding van wat wij vroeger meldden omtrent de verkleining van de lijfwacht.

De veiligheid van het Pauselijk Hof wordt verzekerd door 4 garden: de Edelgarde, de Palatijnse Garde, de Zwitserse Garde en de Gendarmerie.

De **Edelgarde** vormt de pauselijke erelijfwacht bestaande uit 90 man. Haar leden worden gekozen uit de katholieke adel de gehele wereld over, maar op enkele uitzonderingen na zijn zij alle Italiaan. De Commandant van de Edelgarde is altijd een Romeins edelman.

De **Palatijnse Garde** bestaat uit 80 man, allen uit Rome. Haar taak bestaat in het opluisteren van de pauselijke antichambres en bij verschijningen van den Paus. Zij werd opgericht in 1850 en haar leden zijn gekleed in zwart met pluim.

De **Zwitserse Garde** is het meest bekend en is militaire organisatie. Deze is belast met de openbare veiligheid en de bewaking van de persoon des Pausen en is voortdurend in actie. Haar traditie gaat terug tot 1505, toen Paus Julius II op advies van den Zwitsersen cardinaal Schinner een contract aanging met de cantons Luzern en Zürich om 250 man hiervoor te leveren. De Zwitserse garde bestaat echter niet meer uit de 250 oorspronkelijke gecontracteerden, doch wordt op 110 man met 10 officieren gehouden. Sedert de oprichting hebben deze cantons steeds tot de weermacht van de Pauselijke staat bijgedragen. Wanneer er een aantal vacatures is ontstaan worden door middel van advertenties in de beide cantons gegadigden opgeroepen en tot nu toe heeft men altijd zo'n succes gehad dat er zelfs een selectie kon plaats vinden. Vereisten zijn: een bewijs van gezondheid, een doopbewijs, afkomst uit goed katholiek gezin en bewijs van goed zedelijk gedrag, alsmede een lengte van ten minste 5 voet 8 inches. Zij verkrijgen het Vaticaanse burgerrecht. Wanneer zij uit de dienst willen gaan kunnen zij zulks doen met een opzeggingstermijn van 3 maanden; na 18 dienstjaren krijgen zij een pensioen van den Paus. De Zwitserse garden zijn bewapend met hellebaarden en geweren, waarmede zij dagelijks oefenen. Hun tenue is: blauw (buiten dienst), geel-roodbruin (gewone dienst; dit zijn de oude pauselijke kleuren, ten tijde van Napoleon werd het geel-wit voor de pauselijke vlag ingevoerd, de rest is nog zoals vroeger), en harnas met helm (op feestdagen). Raphael heeft hun uniform ontworpen. Zij bewaken de toegang tot Vaticaanstad.

De **Gendarmerie** is de politiedienst van Vaticaanstad, bestaat uit 100 man en 3 officieren en ook militair georganiseerd in de trant van onze marechaussees. Zij zijn gekleed in zwart met rode biezen en Napoleonsteek op. Op feestdagen dragen ze hoge glimmende kaplaarzen en witte broek; op het hoofd een kolbak. Ook deze zijn natuurlijk van vuurwapenen voorzien.

De Zouaven (van het Arabisch Zouaou, een Kabylenstam, waaruit de Fransen in 1831 een troep recruteerden, bestaan sedert 1870 niet meer; zij werden onder Pius IX de vorige eeuw opgericht en kregen door de gelijkenis van hun uniform de naam Zouaven, hoewel ze met de Franse Zouaven niets te maken hadden. Zij werden georganiseerd ter verdediging van de toenmalige Kerkelijke Staat, die van de Garibaldisten te lijden had; zoals bekend heeft Nederland vele Zouaven geleverd toen Pius IX vrijwilligers uit de gehele wereld opriep ter verdediging van de Kerkelijke Staat. Na de inneming hiervan op 20 September 1870 verdwenen ook de Zouaven. Zij bestaan dus niet meer.

De Heerschappij der Britse Marine in de Middellandse Zee.

„De Vijandelijke Vloot is in Zicht".

Een hardnekkige strijd.

Sedert het inzetten van de Italiaanse aanval, in September 1940, tegen de strijdkrachten van Generaal Archibald Wavell, welke langs de Egyptisch-Libyse grens opgesteld waren, is de einduitslag der gevechten lange tijd twijfelachtig geweest. Het gelukkige einde van de langdurige strijd in de woestijn is te danken geweest aan de onvermoeibare inspanningen der Britse legeraanvoerders, die hardnekkig doorgevochten hebben ondanks de verschillende gevoelige slagen, welke op zeker ogenblik door Maarschalk Erwin Rommel werden toegebracht, alsmede aan het behoud der heerschappij over de Oostelijke Middellandse Zee door de vloot, die de „Royal Ensign" voert.

Het spreekt vanzelf, dat de taak, welke door de Britse Marine wordt vervuld langs deze zeeweg, die van levensbelang is voor de scheepvaart, van of naar het Kanaal van Suez en het Oosten, van het allergrootste gewicht is in de strategie van deze wereldoorlog. Indien, na de intrede van Italië in de oorlog en de overgave van Frankrijk, de Britse vloot er niet in geslaagd was haar toezicht over de Oostelijke Middellandse Zee te behouden, zulks ondanks veel talrijker vijandelijke strijdkrachten, dan zou men misschien, Malta, Suez en Alexandrië verloren hebben en zou men de veldtochten in Abessinië en in Syrië slechts met de grootste moeite hebben kunnen ondernemen. In het Midden-Oosten zou heel de toestand in gevaar gebracht zijn geweest en zouden de Asmogendheden langs het Westen de Indische Oceaan kunnen bereikt hebben om aldus de vereniging tot stand te brengen van de Italiaans-Duitse strijdkrachten met deze van Japan. Dit ware de verwezenlijking van Hitlers grote strategie geweest.

Om de Italiaanse vloot in bedwang te houden en te overwinnen, kon de Britse zeemacht in de Oostelijke Middellandse Zee niet rekenen op de steun van de Franse oorlogsbodems, die in de haven van Alexandrië voor anker lagen, daar deze schepen op bevel van Admiraal Godfroi, vertegenwoordiger van Maarschalk Pétain, aan de ketting gelegd werden.

De ondervonden moeilijkheden en de successen, die gedurende de periode van September 1939 tot Maart 1941 in de Oostelijke Middellandse Zee door de Oorlogsvloot van Groot-Brittannië, onder het bevel van Admiraal Cunningham werden behaald, zijn beschreven in „East of Malta, West of Suez" een brochure, die overvloedig met platen verlucht is en die door de Britse Admiraliteit werd uitgegeven.

Het eerste treffen tussen de twee escaders.

Op 7 Juli 1940 steekt de Britse vloot in zee om twee belangrijke convooien, die van Malta vertrokken waren, te beschermen.

De volgende dag wordt de vloot voortdurend door achtereenvolgende formaties Italiaanse bommenwerpers van de Dodecanesus-eilanden aangevallen, doch de Italianen gelukken er slechts in de kruiser „Gloucester" te treffen en achttien officieren, waaronder de kapitein, en schepelingen worden gedood en negen anderen worden gekwetst.

In de namiddag van dezelfde dag wordt door een watervliegtuig op verkenning, geseind, dat op ongeveer honderd mijlen Noord-West van Benghazi 3 slagschepen 6 kruisers en 7 torpedojagers van den vijand in Noordelijke richting stevenen. Deze schepen keerden waarschijnlijk terug naar hun basis, nadat zij ook een beschermingsopdracht hadden vervuld. Daarop neemt Admiraal Cunningham zijn schikking om de vloot tussen den vijand en zijn basis in Italië te plaatsen.

Op 9 Juli 1940 bij dageraad, vertrekken vliegtuigen van het vliegdekschip „Eagle" op verkenning, maar een watervliegtuig van de Raf van de basis van Malta ontdekt het eerst den vijand. Tijdens andere verkenningsvluchten in de omtrek wordt een andere machtige groep kruisers en torpedojagers opgemerkt.

Omstreeks de middag besluit de Opperbevelhebber een aanval met bommenwerpers te ondernemen op de Italiaanse schepen, die op 90 mijlen, ten Westen, kruisen; doch de verkenningsvliegtuigen verliezen den vijand uit het zicht.

In de namiddag worden de slagschepen evenwel door een verkenner opnieuw waargenomen. Een aantal vliegtuigen stijgt op van het vliegdekschip „Eagle". Zij gaan over tot de aanval en keren welbehouden terug na een kruiser getroffen te hebben. De Italiaanse vloot bestond uit 2 slagschepen „Cavour" en „Cesare", 12 kruisers en 20 torpedojagers, die langs de kust van Calabrië stoomden.

Even na 15 uur wordt het vijandelijke escader in Westelijke richting opgemerkt door de kruiser „Neptune", wiens Kapitein R. C. O'Connor, aldus de gelegenheid heeft — zulks voor de eerste maal in de Middellandse Zee sedert de Napoleontische oorlogen — te seinen: „De vijandelijke vloot in zicht."

Tijdens de aanval worden de Britse kruisers aanhoudend bestookt door den vijand, die over veel talrijker strijdkrachten beschikt en wiens kanonnen een grotere draagwijdte hebben. Het slagschip „Warspite", waarop zich de Opperbevelhebber bevindt, vaart onmiddellijk de bedreigde kruisers ter hulp, en het ontmoedigt door enige salvo's den vijand ,die zich terugtrekt nadat hij bovendien nog de achtereenvolgende aanvallen te verduren heeft van de „Swordfish", torpedo-bommenwerpers, die van het dek van de „Eagle" opstijgen. Dit was de eerste maal, dat een vliegdekschip in samenwerking met een vloot aan een gevecht deelnam.

Na een korte tussenpoos openen de „Warspite" en de „Malaya" het vuur op 2 Italiaanse slagschepen, waarvan de „Cesare" getroffen wordt door de „Warspite", die van op een afstand van 24 kilometer schiet. Liever dan tot de tegenaanval over te gaan, trekt de vijand zich terug in de richting van de zeeëngte van Messina, achter een dikke zwarte rookgordijn.

Tijdens de achtervolging van de Italiaanse schepen doorstaat de Britse vloot nog 9 aanvallen van Italiaanse duikbommenwerpers. Tot in de nabijheid van de kust van Calabrië hoopt de Britse vloot, doch tevergeefs, dat de vijand van zijn overmacht zal gebruik maken om het gevecht te hervatten. Doch voor de juistheid van het geschut der ver-dragende Engelse kanonnen wordt de Italiaanse zeemacht tot de aftocht gedwongen, en schijnt zij aldus de heerschappij der Engelse vloot in de Oostelijke Middellandse Zee te aanvaarden, zoals nog in andere omstandigheden het geval was.

Met uitzondering van de kruiser „Gloucester" getroffen tijdens het gevecht, heeft de Britse vloot geen letsel geleden. Na te Malta geravitailleerd te hebben, vervoegt zij zich weer bij de convooien, die zonder schade te Alexandrië aankomen.

Andere roemrijke gevechten der zeemacht.

Op 19 Juli onderscheidt zich de Australische kruiser „Sydney", onder het bevel van Kapitein J. A. Collins, door jacht te maken op de Italiaanse kruiser „Bartolomeo Colleoni", die in brand geschoten en tot stilstand gebracht wordt.

De torpedojagers „Hyperon" en „Flex" worden alsdan gelast de Italiaanse kruiser met torpedo's tot zinken te brengen, terwijl de „Havock" de overlevenden, ten getale van 545, oppikt.

Ter erkenning heeft de Koning Kapitein Collins verheven tot „Companion in de Bathorde", en heeft hij aan Commander Nicolson, die het bevel voerde over de torpedojagers, een baar aan zijn Distinguished Service Order toegevoegd.

Van strategisch standpunt uit beschouwd, was de toestand in de Centrale Middellandse Zee, in Augustus 1940, nog in het voordeel van Italië; de verdedigingsmiddelen van Malta waren zo zwak, dat het eiland niet kon dienen als basis voor lichte Britse zeestrijdkrachten, die anders het vervoer zouden kunnen verhinderd hebben van troepen en van materieel, welke door den vijand met het oog op een aanval tegen Egypte en Libye verzameld werden. Vliegtuigen, in staat om de Italiaanse oorlogsschepen in die zone te bevechten, waren op dit tijdstip te gering in aantal.

Teneinde aan deze gevaarvolle toestand te verhelpen, werd besloten de vloot te versterken met het slagschip „Valiant", het nieuwe vliegdekschip „Illustrious" en de kruisers „Calcutta" en „Coventry", die speciaal voor de luchtafweer bestemd werden.

Gedurende de periode van 30 Augustus tot 5 September 1940 voeren deze oorlogsbodems door de Middellandse Zee, van het Westen naar het Oosten beschermd tot in de nabijheid van Sardinië, door de schepen onder het bevel van Admiraal Sommerville. Vervolgens, tot voorbij Sicilië, werden zij begeleid door de vloot der basis van Alexandrië. Voor de eerste maal voer een enigszins aanzienlijke groep Britse oorlogsschepen tussen Sicilië en de Kaap Bon door.

Wat betekent leen- en Pachtovereenkomst?

Gedurende 1941 werden bijna alle Leen- en Pacht goederen naar Groot-Britannië gezonden. Dit veranderde, toen meer landen tot de overeenkomst toetraden en in September 1941 ontving Engeland nog slechts 35%.

In Juni 1942 werd de Leen- en Pachtovereenkomst uitgebreid tot Sovjet-Rusland: Engeland sloot het verstrekkende „Treaty of Military Alliance and Postwar Collaboration" met Stalin en enige maanden later volgde ook een economisch act (de „Supply Agreement) met de Verenigde Staten van Noord-Amerika. Rusland begon een belangrijk gedeelte van de Leen- en Pacht-hulp tot zich te trekken.

Op 30 April kon President Roosevelt zeggen, dat Rusland van Noord-Amerika meer munitie ontvangen had dan enig ander land. De laatste twaalf maanden zijn naar Rusland goederen verscheept ter waarde van 1041 millioen dollar, terwijl Groot-Britannië dezelfde periode 881 millioen dollar aan munitie ontving. Tot 1 Januari 1943 werden verzonden:

Tanks: 3200

Voertuigen van allerlei soort: 81000

Laarzen: verscheidene millioenen paren

Grondstoffen: staal, aluminium, koper, zink, chemicaliën, werktuigen, bedrijfsmateriaal een complete Fordautobandenfabriek en krachtstation, enz.

Behalve dit oorlogsmaterieel begonnen de Verenigde Staten een paar maanden geleden zeer grote hoeveelheden voedsel naar Rusland te zenden. 40% Van alle zendingen in Maart bestonden uit voedsel. Nu de Oekraïne bezet is en de Russische voorraden snel slinken, zal steeds meer nadruk moeten worden gelegd op dit onderdeel van de Leen- en Pacht leveranties.

De hulp aan China, die tot het eind van het vorig jaar, vooral door de gebrekkige verbindingslijnen, onevenredig klein was gebleven, nam dit jaar sterk toe. Deze hulp bereikt China thans via Brits-Indië, welk land nu ook een groter aandeel krijgt.

Het 8e driemaandelijkse rapport van den President, hetwelk het Leen- en Pacht werk tot 11 Maart 1943 beschouwt, geeft de volgende cijfers voor de eerste twee jaar van de overeenkomst.

Groot-Britannië 4430 millioen dollar
Sovjet-Rusland: 1826 millioen dollar
Afrika: Midden-Oosten: 1573 millioen dollar
China: 158 millioen dollar
Brits-Indië: 595 millioen dollar
Australië: 452 millioen dollar
Nieuw Zeeland: 139 millioen dollar
Andere landen: 459 millioen dollar

Van de groep, die onder de „Andere landen" valt, zijn het merendeel Zuidamerikaanse Republieken, Canada en Turkije, aan welk land de laatste tijd grote leveringen zijn gedaan.

De commissies en comité's in Washington zijn geen Noordamerikaanse exportorganisaties. De gedachte achter de Leen- en Pacht is een gezamenlijke inzetpot, waarin alle Geallieerde landen hun overtollig potentieel storten. Elk land stelt beschikbaar voor export wat het missen kan, zonder directe terugbetaling in aanmerking te nemen. Uit de op deze wijze gevormde pot ontvangt een ieder wat hij nodig heeft.

Boven de Noordamerikaanse kust drijven beschermend de Britse versperringsballonnen en de Noordamerikaanse troepen in de Stille Oceaan worden door Australië en Nieuw Zeeland gevoed, welke beide landen alleen reeds in het tijdvak van 1 Juli — 31 December 1942, 235 millioen lbs. voedsel aan Noordamerikaanse troepen leverden.

De kracht van de Leen- en Pachtovereenkomst is deze wederkerigheid, dit samenwerken der landen als in één ploeg — op een wijze, die men in Wereldoorlog I niet kende.

(Economische Berichten)

SURINAME.

SALARISREGELING VOOR SURINAAMSE AMBTENAREN.

De Surinaamse bladen staan vol met protesten tegen de nieuwe salarisregeling voor ambtenaren, welke door Gouverneur Kielstra vlak vóór zijn vertrek tot wet gemaakt werd. Men vraagt om de wet teniet te doen en een geheel nieuwe regeling te ontwerpen.

GRIEP IN SURINAME.

Wij lezen in „De West":

De stad wordt geteisterd door duizenden griepgevallen.

In tal van bedrijven wordt daardoor stagnatie veroorzaakt en worden de zaken met horten en stoten waargenomen. Sluiting der scholen is in overweging.

Hoe onze krant moet worden uitgedeeld, is tot op dit ogenblik een raadsel, in verband met ziekte van uitlevers.

Wij roepen bij voorbaat de welwillendheid onzer lezers in.

SPORT - RUBRIEK.

Officiële Mededelingen

van

„De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD UITSLAGEN.

Van Zondag, 23 Januari 1944.

A-Klasse:	S.U.B.T. — Atlanta	2—1.
Reserve-A-Klasse:	Jong Holland 2 — Jong Curaçao	2—3.
Reserve-B-Klasse:	Independiente 3 — Be Quick 2	niet doorgegaan.
Juniores:	Caribe — Scherpenheuvel	2—1.

WEDSTRIJDPROGRAMMA.

STADION.

COMPETITIE A-KLASSE.

Zondag, 6 Februari 1944:	Jong Curaçao 1 — Jong Holland 1 (Brakke)
Zaterdag, 29 Januari 1944:	Stimulans-beker 1944 Jong Holland 1 — Independiente 1
Zaterdag, 5 Februari 1944:	Jong Holland 1 — Caribe 1 (te eigen bate)

COMPETITIE B-KLASSE.

Zondag, 30 Januari 1944:	D.T.S. 1 — Scherpenheuvel 1 (Ercol)
Zondag, 13 Februari 1944:	Caribe 1 — Union Sp. Club 1 (Leers)

RESERVE-B-KLASSE

Zondag, 30 Januari 1944:	Caribe 2 — Veendam 2 (Taytelbaum)
Zondag, 6 Februari 1944:	D.T.S. 2 — Be Quick 2 (Jansen)
Zondag, 13 Februari 1944:	Veendam 2 — Jong Curaçac 3 (Manuel)

De wedstrijden voor de **Reserve-B-Klasse** zullen worden gespeeld des morgens om **10 uur.**

MUNDO NOBO.

RESERVE-B-KLASSE

Zondag, 30 Januari 1944:	Independiente 2 — Jong Curaçao 2 (Leers)
Zondag, 6 Februari 1944:	Independiente 2 — S.U.B.T. 2 (Willems)
Zondag, 13 Februari 1944:	Jong Holland 2 — Atlanta 2 (Taytelbaum)

B-KLASSE.

Zondag, 6 Februari 1944 ('s-morgens om 10 uur)	Veendam 1 — Union Sp. Club 1 (Leers)

('s-morgens om 10 uur)

JUNIORES.

Zondag, 30 Januari 1944:	Independiente — S.U.B.T. (Willems)

Aanvang der Juniores-wedstrijden om **10 uur des morgens.**

SCHERPENHEUVEL.

B-KLASSE.

Zondag, 13 Februari 1944:	Be Quick 1 — D.T.S. 1

Den aangesloten vereenigingen wordt verzocht alle correspondentie, leden- en elftalopgaven, wedstrijd- en ruilformulieren voorloopig in te zenden bij den 1sten Secretaris, Nieuwestraat no. 8 (telefoon 1247), Kantooradres: Administratie van Financiën, telefoon no. 1080.

De aanvragen voor het vrijmaken van de spelers in militairen dienst moeten bij den 1sten Secretaris zijn ingediend uiterlijk op Dinsdag, voorafgaande aan de Zondag, waarop de wedstrijden van de betrokken vereenigingen moeten plaats hebben. De aanvragen moeten aangeven de namen, voorletters en het stamboeknummer van de betrokken spelers.

HET BESTUUR.

„De kerk is het geweten der natie."

In „Nederlandse Kroniek" te New York wijdt J. Henk Boas de volgende beschouwing aan het in bezet Nederland verschenen artikel „De Kerk na de oorlog", dat de lezer vindt overgenomen in „Dagblad Amigoe di Curaçao" van 20 November 1943. De Heer Boas schrijft:

Dat de Katholieke Kerk en de meeste Protestantse gemeenschappen in toenemende mate samengewerkt hebben in de verdediging van Christelijke moraal en ethiek tegen de pogingen der Duitsers het volk te vergiftigen met de anti-Christelijke opvattingen van het Teutoonse Naziedom, en dat zij zovele gelijktijdige en zelfs gemeenschappelijke protesten uitgebracht hebben tegen Duitse daden van willekeur en tyrannie, heeft „juist in deze jaren de grote betekenis van gemeenschappelijk overleg geleerd" zegt de klaarblijkelijk Protestantse schrijver. En hij vervolgt:

„Wat niemand voor mogelijk hield, is als een ongedacht wonder geschied: de Katholieke en bijna alle Protestantse Kerken hebben op bepaalde ogenblikken elkaar gevonden en samen hebben zij telkens weer een bepaalde brief opgesteld, of althans in overleg met elkaar bepaalde oproepen aan machthebbers of volk verzonden... Het zijn grote onvergetelijke ogenblikken geweest toen de Kerken in naam van Jezus en ten behoeve van het volk opkwamen voor rechtvaardigheid, barmhartigheid en vrijheid, en daarbij protesteerden tegen de schending dezer geboden door de bezettingsoverheden."

Maar ook na de verjaging van den vijand „zullen de Kerken ons volk moeten steunen, leiden en waarschuwen door openlijk — en zoveel mogelijk gemeenschappelijk — tot stand brengen van een eigen Nederlandse democratische regering, en al datgene tegengaan wat indruist tegen de geboden van rechtvaardigheid en barmhartigheid." Derhalve zullen de Kerken ook dienen te beseffen, dat zij „een roeping hebben tegenover ons hele volksleven; dat zij geroepen zijn ons volk te helpen in de talrijke geestelijke moeilijkheden, waarvoor de volken na de oorlog gesteld zullen worden. Tot de vele wonderen van deze jaren behoort ook dit wonder, dat de Kerk weer door velen ontdekt is als het geweten van ons volk."

Wat de onbekende schrijver in het Nederlandse sluikblad schrijft komt merkwaardig overeen met de indruk, die men in Nederlandse kringen te Londen en New York gekregen heeft. Door van het eerste ogenblik der bezetting af zo moedig en krachtig leiding te geven aan een bevolking, welke in Mei 1940 verbijsterd was door de schrikwekkende ervaring, met een meedogenlozen vijand opgedaan, hebben de Kerken in Nederland een zedelijke invloed verworven gelijk daarvoor sinds vele generaties niet van haar uitgegaan was.

Het grote conflict, waarin ons land rechtstreeks gesleurd werd, heeft ontelbare duizenden, die zorgeloos en gedachteloos voortleefden, kracht en bediening doen zoeken daar waar zij te vinden waren — in het Geloof, en toen bleek hun ook, dat het juist de bedienaren van het Geloof waren, die dank zij hun overtuiging en hun onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan de Christelijke wetten, het onwankelbaarst stonden tegenover de boze machten van den vijand.

Maanden- en maandenlang heeft deze gepoogd Katholieken en Protestanten tegen elkaar uit te spelen, trachtend nu eens bij dezen, dan weer bij genen, in het gevlij te komen; maar steeds vruchteloos. In de strijd tegen het kwaad van den vijand stonden de grote Kerken van Nederland zij aan zij. Eenmaal zal blijken hoe onnoemelijk veel het volk van Nederland hieraan in deze jaren te danken heeft gehad. En wij mogen veel verwachten voor de toekomst nu men in het bezette Nederland de lessen trekt uit de ervaringen, opgedaan in de strijd van een Christelijke natie tegen een heidensen overweldiger. Het is in deze tijden gewenst, dat de Kerken in Nederland gewogen, en niet te licht bevonden zijn. Zij zijn in waarheid strijdende Kerken gebleken.